

T.B.M.M.
HALKLARIN DEMOKRATİK PARTİSİ
Grup Başkanlığı

Sayı : 21195
Tarih : 07-09-2022

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Özelleştirilmiş Olan Kamu İktisadi Teşebbüslerinin Devletleştirilmesine İlişkin
Kanun Teklifim gerekçesi ile birlikte ekte sunulmuştur.

Gereğini saygılarımla arz ederim. 07/09/2022

Av. Abdullah Koç
HDP Ağrı Milletvekili

TBMM BAŞKANLIĞI		
Tali Komisyon		
Esas Komisyon	Plan ve Bütçe	
Tarih: 01 Ekim 2022		Esas No: 2/4592

07 Eylül 2022

TBMM
GENEL EVRAK

07 Eylül 2022

No:

1075143

GENEL GEREKÇE

Özelleştirme, özellikle son yıllarda tüm dünyada oldukça adından söz ettiren bir iktisat politikası aracı haline gelmiştir. Dünyada özelleştirme akımının doğuşu; toplumların, insanların siyasi, sosyal ve hukuksal ilişkilerinin birbirine yakınlaşması ve iletişimin de giderek büyümesi sonucu ulusların birbirini ekonomik, teknolojik ve benzeri bazı unsurlardan etkileyerek bilgiye, üretime, kültüre ve diğer birtakım değerlere ulaşması neticesinde ortaya çıkan ve adına "Globalization" yani "Küreselleşme" denilen popüler bir kavramdan etkilenmiş bulunmaktadır. Küreselleşmenin etkisiyle özelleştirme, aslında devletin ekonomideki gerek üretim gerekse kaynak oluşturmada ve diğer iktisadi faaliyetlerindeki rolünün azaltılması, bir başka deyişle; devletin ekonomideki varlığının kısmen ya da tamamen azaltılmaya çalışılmasıdır.

Bir başka tanıma göre ise özelleştirme dar anlamda; kamu kesiminin elinde bulunan şirket paylarının özel kesime aktarılması, geniş anlamda ise, kamu kesimi tarafından yönetilen üretim birimlerinin ve ekonomik faaliyetlerinin kısmen ya da tamamen durdurularak tüm bu faaliyetlerinin özel kesime devredilmesi veya başka bir tanıma göre ise, dar anlamda özelleştirme, sadece kamu iktisadi teşebbüslerinin mülkiyet ve yönetiminin özel kesime devrini, en geniş anlamda ise, devletin görev ve fonksiyonlarının mümkün olduğu ölçüde özel kesime devredilmesi olarak tanımlanabilir. Özelleştirme; devletin, asli görevleri olan adalet ve güvenliğin sağlanması yolundaki harcamalar ile özel sektör tarafından yüklenilemeyecek altyapı yatırımlarına yönelmesi, ekonominin ise piyasa mekanizmaları tarafından yönlendirilmesi anlayışları ön plana çıkmaktadır. Bu felsefeden yola çıkarak özelleştirmenin ana amacı olarak; devletin ekonomide işletmecilik faaliyetlerinden uzaklaştırılmaya çalışılması ve bu doğrultuda da, özelleştirme uygulamaları ile bir yandan mali piyasalara ve dolayısıyla sermaye piyasalarına yönelmeyen yerli ve yabancı tasarrufları bu piyasalara yönlendirecek yeni kaynaklar yaratılması, diğer yandan da kamu kesiminin fonlar üzerindeki talebi nedeniyle sıkışan mali piyasa üzerindeki olumsuz baskının engellenmesinin hedeflendiği belirtilebilir.

Bu, özelleştirmenin öncelikli olarak ekonomik bir terim olduğunu dolayısıyla, iktisadi hayat içinde etkilerinin kaçınılmaz olacağını da belirtmek gerekmektedir. Bu bağlamda; özelleştirme, yukarıdaki tanımdan da yola çıkarak Kamu İktisadi Teşebbüsleri (KİT)'nin özel sektöre devri yani, kamu mülkiyetindeki mal ve hizmetlerin el değiştirerek özel sektöre devredilmesidir. Özel sektöre mülkiyeti devredilen KİT'lerin yönetiminin de özelleştirilmesi gerekmektedir. Bu durumda, KİT'lerin mülkiyetinin çoğunun yani, % 51'den fazlasının devir edilmesinin gerektiği görüşü ortaya çıkmaktadır. Sonuç olarak; özelleştirmenin, kamudan (mal ve/veya hizmetlerin) özele bir geçiş veya nakil süreci olduğu ortaya çıkmaktadır.

Özelleştirme; öncelikli olarak ekonomiyi, daha sonra hukuku ve politikayı sonrasında ise, toplumu ve çalışanları ilgilendiren karmaşık (kompleks) bir yapıya sahiptir. Özelleştirme, işçi-işveren ve bu grubun ailelerini de etkileyen ve bu etkilerden birtakım sonuçları ekonomiye yansıtan, özellikle iktidar partisi tarafından destek gören bir iktisadi faaliyet olarak değerlendirilebilir. Bununla birlikte, özelleştirmeye karşı ciddi bir grubun da olduğu ve bu kesimlerin birbiri içinde özelleştirmenin gerekli olup olmadığının, özelleştirmenin avantajlı ve dezavantajlı yönlerinin tartışılıp yorumlandığı bir kavram olmayı, günümüzde de devam ettirmektedir.

Özelleştirmenin tanımından sonra, piyasa ekonomisi ile olan ilişkisine bakmanın da faydalı olacağı durumu ortaya çıkmaktadır. Her şeyden önce özelleştirme, ekonomideki etkinlik-verimlilik, üretim-maliyet ve girdi fonksiyonları gibi iktisadi olayları etkilemesi nedeniyle, piyasada özelleştirme öncesi ve özelleştirme sonrası durumların karşılaştırılması ve bu doğrultuda özelleştirmenin piyasaya zarar mı verdiğini, yoksa fayda mı sağladığını tartışmak daha rasyonel bir eylem olacaktır.

Öncelikli olarak piyasa kavramını incelemek gerekmektedir. Piyasa; talep ettikleri mal ve hizmetler karşılığında para vermek isteyen alıcılarla, para karşılığında mal ve hizmet sunmak

isteyen satıcıların buluştukları yer olarak tanımlanabilir. Bir başka tanıma göre ise piyasa; bir mal satmak isteyenlerle söz konusu malı satın almak isteyenlerin tümü piyasayı oluşturur. Piyasayı alıcı ve satıcıların oluşturduğu mübadele ağıdır şeklinde ifade edilebilir. Piyasa denilen kavram, alıcı ve satıcıların bir araya gelip iletişim kurarak, alışveriş yaptıkları ve birbirlerine karşılıklı kâr ve memnuniyet bıraktıkları ekonomik bir ortam olarak da tanımlanabilir.

Özelleştirme, piyasa, çalışanlar ve toplum üzerinde ciddi etkilere ve sonuçlara sahip ekonomik bir uygulamadır. Son yıllarda oldukça hararetli bir tartışmaya sahne olmuş ve etkileri gerek kamuda gerekse toplumda halen devam etmektedir. Bu bahsedilenler dışında, özelleştirmenin dezavantajlarının olduğu bilinen bir gerçektir. Peki ama özelleştirmeye neden ihtiyaç duyulur gerçekten de gerekli midir yoksa bu bir dış baskı veya bir sömürme politikası mıdır? Bu sorunun çeşitli cevapları olabilir, ancak görünen nedenler arasında şunlar sıralanabilir: ekonomik amaçlar, mali amaçlar, sosyal amaçlar ve siyasi ve ideolojik amaçlar.

Ülkenin işçi sendikalarının genel olarak özelleştirmeye karşı oldukları bilinen bir gerçektir. Sendikaların özelleştirme karşısında verdikleri tepkilere örnek olarak; Öz-Gıda İş sendikasının Temmuz 1993'te "Özelleştirmeye Hayır" diye bir kampanya başlatması ve burada toplumun ekonomik, hukuki ve sosyal yönden altyapısı hazırlanmadan olası bir özelleştirmenin yıkıcı etkilerinden bahsetmesi verilebilir. Öz-Gıda İş ayrıca, özelleştirme arkasındaki gerçekleri bilmek halkımızın hakkıdır, ancak bu gerçekler gizlenmekte ve elde edilecek gelirin esnafa çiftçiye dar gelirliye verilecek söylentilerinin aslında bir kandırmacadan ibaret olduğunu da belirtmiştir.

Türk Maden İşçileri Sendikası'nın (2012) özelleştirmeye ilişkin görüşleri ise; ülkenin kamusal üretim değerleri olan KİT'ler yerli-yabancı tekellere gerçek değerlerinin altında satılmaya başlanmış, biz maden sendikası olarak enerji ve maden sektöründe vazgeçilmez olan Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) Etibank gibi işletmelerin özelleştirilmesi halinde, bu durumun işçiler arasında bir örgütsüzleştirilmeye yol açacağını ve daha fazla işsizlik oluşacağını söylemişler, özelleştirme uygulamasının devletin sosyal ve kamusal ağırlığını hafifletmeye ve fonksiyonunun azaltılmasına yönelik girişimler olduğunu ileri sürmüşlerdir.

Türkiye Yol İş sendikası tarafından yayımlanan bir broşürde ise şöyle denilmektedir (Türkiye Yol İş Sendikası,); "Özelleştirme politikaları sonucunda bu ülkede yaşayanların yararlandığı sosyal politikalar anlayışının kolaylıkları ortadan kalkacak bunun yerine parası olan yaşasın, parası olmayan ölsün anlayışı başlayacaktır. Özelleştirme politikası yerli ve yabancı tekellerin büyük sermaye ve servet sahiplerinin yararına, işçinin köylünün esnafın ve dar gelirlinin zararına". Türk Harb-İş sendikasına göre ise; özelleştirme ücret ve sosyal haklara karşı açılan saldırının bir bütünleyicisidir. Bir diğer sendika olan Türk-İş ise özelleştirmeyi, her şeyden önce sosyal devlet ile ilgili bir perspektiften ele almakta, özelleştirmenin sosyal devletin fonksiyonlarını azaltabileceğinin üzerinde durmaktaydı. Bu durumdan başka, Türk-İş özelleştirmeyi sadece sendikalı olarak çalışan işçiler değil tüm işçiler açısından ele alınması gerektiğini de belirtmek istemiştir.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (DİSK) özelleştirme ile ilgili görüşleriyle ilgili olarak; DİSK'in her şeyden önce bu özelleştirme denilen ekonomik faaliyete her zaman karşı çıkacağını ve savunmayacağını açık-seçik bir şekilde ortaya koymaktadır. DİSK 1967-1970 döneminde devletten bağımsız bir biçimde hükümetlerle ve sermayeyle mücadele etti. 1975-1980 döneminde ise devlet tarafından ciddi bir tehlike olarak algılandı. DİSK'in devlet ile olan mücadelelerinden biri de özelleştirme alanında olmuştur. DİSK, her şeyden önce "sınıf ve kitle sendikacılığı" anlayışını savunmuş, 12 Eylül Harekâtı çerçevesinde bir duraklama dönemine girmiş ve 12 yıl sonra tekrar faaliyetine başlamıştır. DİSK, işçi hareketlerinin devrimci bir temelde olması gerektiğini belirten ve özellikle özel sektörde örgütlenmiş, mesleki mücadele yanında siyasi mücadelenin de gereği üzerinde durmuştur.

DİSK'in dikkat çekmek istediği nokta; yabancı sermayenin ve yerli kapitalizmin beklentilerine göre çözüm üretildiği düşünülen özelleştirme için, altyapının parlamentonun kapatılmış ve siyasi partilerin dağıtılmış olduğu bir ortamda hazırlandığıdır. DİSK'in özelleştirme hakkında ileri sürdüğü argümanlar arasında, başta KİT'ler olmak üzere diğer kamu alanlarının özel sermayeye bırakılması ve satılmasının çok yanlış bir uygulama olduğu vardır. Yapılan özelleştirmelerin aslında değerinin bir hayli altında olduğu ve bu durumun faturasını da işçilerin ödediğini, özelleştirmeyle etkinlik ve verimliliğin artacağına, ancak gerçeğin pek de öyle olmadığı özelleştirme sonuçlarından maddi ve manevi çıktılarını bunu gösterdiği ve sosyal devlet anlayışının toplumdan uzaklaştırılarak, kayıt dışı ekonominin oluşturulmaya çalışıldığı vb. konular vardır.

1985'te Türkiye'deki ilk özelleştirme Sümerbank'ın Iğdır Pamuklu Dokuma Tesisinin Aras Tekstil'e 6.7 milyon dolara satılmasıyla gerçekleşti. İlk özelleştirmeden AKP iktidarı öncesine kadar geçen 16 yıllık sürede 8 milyar dolarlık özelleştirme gerçekleşirken, ülkede 1985'te başlayan özelleştirme sürecinde 2021'ye kadar 70 milyar dolarlık satış gerçekleştirildi. 2002'ye kadar geçen 16 yılda 8 milyar dolarlık özelleştirme işlemi tamamlandı. AKP iktidarının 19 yılında ise özelleştirme miktarı 62.3 milyar dolara ulaştı. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı (ÖİB) verilerine göre, 400'e yakın kuruluşun özelleştirme adı altında sermayelerindeki kamu payları satıldı. 1986'dan 2019'a kadar yapılan 46 milyar dolarlık satışın 39 milyar dolarlık bölümü AKP döneminde gerçekleşti. Hazine Bakanlığı'na bağlı ÖİB tarafından Resmi Gazete'de yer alan "Yatırımcıya Duyuru" adı altında arazi satışları sürüyor. 2021'in ilk dört ayında 11 ayrı günde özelleştirme kararları yayımlandı. Geçmişte özelleştirilen 75 arazinin satışı da onaylanarak büyüklükleri 861 bin 898 metrekareye ulaştı. Büyük kısmı turizm bölgelerindeki arazilerin satışından 798 milyon 59 bin 500 TL gelir elde edildi. 2005-2020 arasında 2886 sayılı Devlet İhale Kanunu'na göre toplam 309 milyon metrekare genişliğinde 72 bin 53 adet taşınmaz satışı yapıldı. Kurumlara yapılan devirler, trampa (takas), hibe ve teşviklerle elden çıkarılan alan ise 1.5 milyar metrekareye ulaşıyor.

AKP iktidarı döneminde satılan kurumlar, yerler ve fabrikalardan bazılarının listesi aşağıdaki şekildedir:

Termik Santraller

1. Seyitömer Termik Santrali 2. Kangal Termik Santrali 3. Yatağan Termik Santrali 4. Çatalağzı Termik Santrali 5. Yeniköy Termik Santrali 6. Orhaneli Termik Santrali 7. Tunçbilek Termik Santrali 8. Soma Termik Santrali,

Hidroelektrik Santralleri

1. Ataköy Hidroelektrik 2. Beyköy Hidroelektrik 3. Çıldır Hidroelektrik 4. İkizdere Hidroelektrik 6. Kuzgun Hidroelektrik 6. Mercan Hidroelektrik 7. Tercan Hidroelektrik 8. Murgul Hidroelektrik 9. Denizli Jeotermal Santrali,

Şeker Fabrikaları

1. Kırşehir Şeker Fabrikası 2. Turhal Şeker Fabrikası 3. Çorum Şeker Fabrikası 4. Elbistan Şeker Fabrikası 5. Muş Şeker Fabrikası 6. Erzincan Şeker Fabrikası 7. Erzurum Şeker Fabrikası 8. Afyon Şeker Fabrikası 9. Bor Şeker Fabrikası 10. Alpullu Şeker,

Tekel Binaları

1. Adana 2. Balıca 3. Bitlis 4. İstanbul Sigara 5. Malatya 6. Tokat 7. Yavşan Tuzlası 8. Ayvalık Tuzlası 9. Çamaltı Tuzlası 10. Çankırı K Tuzlası 11. Tuzluca Tuzlası 12. Sekili Tuzlası 13. Kağızman Tuzlası 14. Kaldırım Tuzlası 15. Kayacık Tuzlası,

Sümer Holding'e Bağlı Şirketler

1. Mazıdağ Fosfat Tesisleri 2. Adıyaman İşletmesi 3. Malatya İşletmesi 4. TUMOSAN İşletmesi 5. Bakırköy Konfeksiyon San. 6. Çanakkale Sentetik Deri İşletmesi 7. Diyarbakır İşletmesi 8. Beykoz Deri Kundura İşletmesi 9. Sarıkamış Ayakkabı İşletmesi,

Limanlar

1. Mersin Limanı 2. İskenderun Limanı 3. Samsun Limanı 4. Bandırma Limanı 5. Derince Limanı 6. Salıpazarı Limanı (Galataport) 7. Tekirdağ Limanı 8. Çeşme Limanı 9. Kuşadası Limanı 10. Dikili Limanı 11. Trabzon Limanı,

Satılan Diğer Şirketler

1. Seyitömer Linyitleri 2. Güney Ege Linyitleri 3. Murgul Bakır İşletmesi 4. Samsun Bakır İşletmesi 5. Yeniköy Linyitleri İşletmesi 6. Bursa Linyitleri İşletmesi 7. Sakarya Traktör Sanayi 8. Ereğli Demir ve Çelik 9. Eti Alüminyum 10. Eti Bakır 11. Eti Elektrometalurji 12. Eti Gümüş 13. Eti Krom 14. Gübre Fabrikaları 15. Petkim 16. Türk Telekom 17. Tüpraş 18. Seka Kâğıt Fabrikası'dır

AKP iktidarı 2022 yılında 200 özelleştirme ihalesi yapacak. Programa göre 10 kamu kuruluşu satılacak. 9 milyar TL gelir elde edilmesi planlanıyor. Hazine ve Maliye Bakanlığı'na bağlı Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nın 2022 Yılı Performans Programı'nda özelleştirilecek kamu kuruluşları ile bu kuruluşlarının varlıklarının satışından elde edilecek gelirlere ilişkin çarpıcı bilgilere yer verildi. Programda, "Cumhurbaşkanı kararlarıyla belirlenen strateji dahilinde gerçekleştirilecek özelleştirme ihalesi sayısı" ifadeleriyle bu yıl ve gelecek yıllarda düzenlenecek özelleştirme ihalelerine ilişkin rakamlar paylaşıldı. Buna göre, geçen yıl 195 özelleştirme ihalesi düzenlendi. Bu yıl 200, 2023'te 205 ve 2024'te ise 205 özelleştirme ihalesi düzenlenecek.

Ayrıca "Özelleştirme kapsam ve programına alınacak kuruluş sayısı" adı altında kaç kurumun satılacağı da açıklandı. Geçen yıl kamuya ait 12 kuruluşu satan iktidar bu yıl da 10 kuruluşun satışını yapacak. 2023 ve 2024 yılında da 10'ar kamu kuruluşunun satış işlemlerinin yapılması planlanıyor. Özelleştirme ihaleleriyle de milyarlarca lira gelir elde edilmesi planlanıyor. Performans Programı'nda "Özelleştirme geliri tutarı" adı altında geçen yıl 5 milyar TL gelir elde edildiği ve bu yıl da 9 milyar TL gelir elde edilmesinin planlandığı ifade edildi. Özelleştirmelerle 2023 yılında 10 milyar TL ve 2024 yılında ise 4 milyar TL gelir elde edilmesi planlanıyor.

Özelleştirmelerle ilgili eleştirilerden birisi, özelleştirmelerde siyasal tercihlerle bazı kişilerin yararına hareket edildiği, önemli gayrimenkule sahip tesislerin ucuza özelleştirildiği iddiasıdır. Bir diğeri özelleştirilen kurumlarda önemli işten çıkarmalarla istihdam azalmasına gidildiği. Bir başka iddia da özelleştirmeden kurum alanların, istihdam ve yatırım konusunda verdikleri sözleri tutmamalarıdır. Ülke ekonomisinin özelleştirmeye yeterince uygun bir zeminde olup olmadığı, olası bir özelleştirmenin işverenler ve çalışanlar açısından doğuracağı sonuçlar, ileride oluşabilecek ciddi sıkıntılar, bütçeye yükleyeceği olası maliyetler ve bu durumun vergilerle telafi edilmeye çalışılması gibi bir dizi engeller oldukça mümkün gözükmektedir. Özelleştirme yerine değişik alternatifler ve/veya iktisadi politikalar, revize çalışmaları ve yeni teknolojilerin getirilmesi uygulamaları yapılabilir.

Son olarak işçi sendikalarının özelleştirme ile ilgili görüşlerinin değerlendirilmesinde; işçi sendikaları genel anlamda istisnalar olmakla birlikte özelleştirmeye karşı olduklarını ülkenin özelleştirme için yeterli bir düzeyde bulunmadığını ve ülke ekonomisi adına pek fayda sağlamayacağı konusunda görüş birliği içinde oldukları söylenebilir. Sendikalar, özelleştirme öncesi ve sonrasını da dikkate aldıkları için çalışanların sendikalaşma oranlarını da dikkate almaktadırlar. Özelleştirme sonrası işten çıkarmalar yaşanacak ve eski çalışanlar özel sendikaya geçebilecek ve bu durum sendikaların işçi kayıpları yaşamasına neden olabilecektir. Sendikalar zaten özelleştirmeyi ideolojik bir dış baskı olarak kabul ettikleri için, bu uygulamanın yapılan baskı sonucunda öncelikle çalışanlar ve onların ailelerinde endişelere neden olacağını, çıkarılan işçilerin yeniden iş arama sürecine gireceklerini ve bu durumun zaman kaybı meydana getireceği, ayrıca özelleştirmenin özel sektör tarafından yapıldığı için, özel tekel piyasasının ortaya çıkabileceği ve bunun sonucunda da piyasalarda dengelerin alt-üst olabileceğini

belirtmişlerdir. Sendikalar, özelleştirmeye sendikasızlaştırma çabaları olarak değerlendirmekte, sendikasız çalışanların da korumasız ve savunmasız işçiler olduklarını söylemektedirler.

Bu söylenenlerin yanında özelleştirmenin topluma ve çevreye verdiği rahatsızlıklar da gündeme getirilmiş ve böylece toplumsal mücadele hareketi başlatılmıştır. İşçiler ve aileleri özelleştirmeye karşı endişelerini, yapılan anket ve röportajlarla dile getirmiş ve yetkililerden bu durumun düzeltilmesini istemişlerdir. Ülkede özelleştirmenin içinde bulunulan ekonomik ortama ve şartlara hazır olup olmadığının bir stratejisi ve fizibilite çalışması yapılmadan uygulanmaya başlanması, özelleştirmeyi yönetecek politikaların da yetersiz kalması ekonomik sıkıntıları beraberinde getirmiştir. Bunun yanında özelleştirme için sadece sendikal mücadele yeterli olmayacak, hukuki ve sosyal boyutla da desteklenmesi gerekmektedir.

MADDE GEREKÇELERİ

MADDE 1- Ülkede yapılan özelleştirmeler halkın, sendikaların, emekçilerin ve demokratik kitle örgütlerinin tartışmasına imkân vermeden ve işçi sınıfının çıkarları gözetilmeden kamu kaynaklarının özel sektöre peşkeş çekilmesi sonucu açığa çıktığı göz önünde bulundurulduğunda yapılan tüm özelleştirmelerin yeniden ele alınmasını gerekli kılmaktadır. Son yıllarda artan işsizlik gibi artık kronik hale gelmiş ekonomik bir durum, özelleştirme uygulamasının işten çıkartma ve istihdam azaltma gibi sonuçlarıyla daha da vahim bir hal alacağı göz önünde bulundurulduğunda 1985'ten günümüze kadar yapılan tüm özelleştirmelerin yeniden kamuya kazandırılması ve bu süre zarfında satılan misafirhane, eğitim tesisi veya eklentileri, KİT'lere ait işletmeler, devredilen gayri menkullerin, fabrikaların, kamusal malların ve özelleştirilen tüm taşınır ve taşınmazların yeniden kamulaştırılması elzemdir.

MADDE 2- Devletleştirme bedelini düzenler.

MADDE 3- Uygulanacak mevzuat hükümlerini düzenler.

MADDE 4- Yönetmeliği düzenler.

MADDE 5- Yürürlük maddesidir.

MADDE 6- Yürütme maddesidir.

**ÖZELLEŞTİRİLMİŞ OLAN KAMU İKTİSADİ TEŞEBBÜSLERİNİN
DEVLETLEŞTİRİLMESİNE İLİŞKİN
KANUN TEKLİFİ**

Devletleştirilenin kapsamı

MADDE 1- (1) Bu Kanunun yürürlüğe girdiği tarihte özelleştirilmiş durumda olan kamu iktisadi teşebbüsleri devletleştirilmiştir.

Devletleştirme bedeli

MADDE 2- (1) Bu Kanun uyarınca yapılan devletleştirme işlemine konu teşebbüslerin gerçek karşılığı üzerinden hesaplanacak bedel, en geç beş yıl içinde her yıl başında TÜİK tarafından ilan edilen TÜFE oranlarında güncellenerek aylık taksitler halinde ödenir.

Uygulanacak mevzuat hükümleri

MADDE 3- (1) Bu Kanunda hüküm bulunmayan hâllerde, 20/11/1984 tarihli ve 3082 sayılı Kamu Yararının Zorunlu Kıldığı Hallerde, Kamu Hizmeti Niteliği Taşıyan Özel Teşebbüslerin Devletleştirilebilmesi Usul ve Esasları Hakkında Kanun hükümleri uygulanır.

Yönetmelik

MADDE 4- (1) Bu Kanunun uygulanmasına ilişkin yönetmelikler en geç altı ay içerisinde Özelleştirme İdaresi Başkanlığının görüşü alınarak Hazine ve Maliye Bakanlığı tarafından yürürlüğe konulur.

Yürürlük

MADDE 5- (1) Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

Yürütme

MADDE 6- (1) Bu Kanun hükümlerini Cumhurbaşkanı yürütür.